

MANIFEST 6è ANIVERSARI ACCIDENT NUCLEAR FUKUSHIMA

El dia 11 de març es compleixen sis anys de l'accident de la central de Fukushima-Daiichi. Un terratrèmol seguit d'un tsunami va destrossar els sistemes de refrigeració i d'alimentació elèctrica de les centrals: es van produir tres grans explosions d'hidrogen en els reactors 1, 2 i 3, i un incendi a la piscina del reactor número 4.

L'estat dels reactors s'ha conegut mitjançant la mesura de l'emissió de muons, una partícula que es produeix en la fissió i es detecta en raigs còsmics i grans acceleradors. El més probable és que calgui construir sarcòfags que els cobreixin per preservar al món de les emissions i que la zona zero de Fukushima sigui com la de Txernòbil.

La descontaminació que el Govern japonès està realitzant per permetre que les persones puguin tornar als seus domicilis resulta insuficient perquè el nivell de taxa de dosi radioactiva permesa és de 20 mSv / any. És un nivell massa alt, que es pot comparar amb els límits per al personal professionalment exposat: 50 mSv / any, amb un màxim de 100 mSv en cinc anys.

Malgrat l'hermetisme de l'empresa explotadora (TEPCO) i ara encarregada de "solucionar" el problema, i del propi govern japonès, sis anys després de l'accident les notícies sobre Fukushima són preocupants.

El Govern japonès amb la col·laboració de la premsa del País silencia els problemes en els que s'estan trobant, però malgrat aquests esforços per amagar la realitat, hi ha notícies que alerten sobre els problemes severos que té el reactor N°2 amb una fuga radioactiva important. També s'han detectat forats en el nucli per part d' equips robotitzats, abans de que aquests equips, fossin inutilitzats pels propis nivells de radioactivitat mesurats, entre 530 i 690 sieverts/hora . Els robots amb aquests nivells poden funcionar menys de 2 hores, la detecció d'aquests forats ha estat molt important i s'han localitzat en els contenidors de vapor del nucli del reactor N° 2 . Els derrames de material fosc que surt del contenidor segons TEPCO s'han d'analitzar, però s'intueix que el fet que la radioactivitat s'hagi disparat (el 2011 després de l'accident era de 73 sieverts/hora) es perquè aquests derrames són amb tota probabilitat material en fusió.

Notícies més alarmants diuen que el problema dels forats i l'elevada radioactivitat, correspondria a moviments que podrien provocar la caiguda del reactor 2 a l'oceà, però no hi ha indicis ni moviments del

govern (declaracions d'estats d'alarma o emergència) que facin pensar que la política d'amagar la veritat confabulada entre la empresa TEPCO i el Govern japonès, pugui canviar.

Actualment, s'aboquen diàriament 300 tones d'aigua radioactiva al Pacífic des del complex de Fukushima Daiichi, un dipòsit de 6 m de diàmetre i 10 m d'alçada, o un pis de 120 m² i 2,5 m d'alçada com el que pot viure molta gent ple fins d'alt d'aigua molt contaminada.

Per a que ens féssim una idea de la magnitud de la tragèdia humana i ecològica, una dosi d'1 sievert en una persona pot provocar infertilitat, caiguda de cabell i probablement malaltia., 4 sieverts poden matar en 1 mes, 10 sieverts en setmanes. Els equips robotitzats aguanten fins a 1000 sieverts i s'estan fent malbé en menys de dues hores.

En aquests sis el principal problema ha estat lluitar contra la constant fuga d'aigua radioactiva al mar. La contaminació radioactiva del fons marí i de les espècies piscícoles i la flora marina és un fet sense precedents. Al llarg del temps s'aniran coneixent els efectes d'aquesta contaminació. Per Japó està resultant extremadament traumàtic, ja que un país bolcat cap a la pesca i el consum d'algues és molt comú.

Els costos de l'accident superen els 80.000 milions d'euros, segons un estudi de dues universitats japoneses. El protocol de París, que regula les indemnitzacions a realitzar pels propietaris de les centrals, ha fixat el sostre d'entre 750 i 1.200 milions d'euros, la qual cosa resulta irrisòria.

Però l'Estat Espanyol no ha après la lliçó de Fukushima. El CSN acaba d'informar favorablement a la reobertura de la central nuclear de Garoña idèntica al reactor número 1 de Fukushima, que va començar a funcionar en el mateix any, 1971. Països com Alemanya van procedir a tancar les 4 centrals bessones de Fukushima després de l'accident. Estem doncs davant d' una operació econòmica en tota la regla que té com a objectiu deixar la porta oberta a que les C.N puguin operar 60 anys o en el millor dels casos que puguin cobrar indemnitzacions milionàries si un altre govern de l'Estat opta per un tancament escalonat d'aquestes instal·lacions atòmiques . Amb aquesta mesura el Consell Regulador espanyol augmenta el seu descrèdit perquè demostra la connivència entre el Govern les empreses elèctriques i el CSN per a poder exprimir els beneficis empresarials d'unes instal·lacions amortitzades que solament poden allargar la seva vida activa en base a posar en perill la salut i la seguretat de la ciutadania. Si finalment el Govern espanyol dona permís per reobrir Garoña, es posarà al nivell de Països com la Xina o la Europa de l'Est on la cultura de la Seguretat en matèria nuclear és inexistent.

D'altra banda el Govern català tot i presentar un Pla per encaminar el País cap al 2050 100% Renewable, no contempla un calendari urgent de tancament de les C.N catalanes en el cas de que obtingui les competències en els propers anys, la qual cosa ens dona tots els indicis de que preveu el seu funcionament un mínim de 25 anys més.

Catalunya no es pot permetre tenir operant en el seu territori unes C.N envellides, les que més incidències tenen de tot l'Estat, que en cas d'accident ,posen en perill no solament a les persones sinó també la seva continuïtat com a País. El Pacte Nacional per a la Transició Energètica de Catalunya, hauria de contemplar la no renovació dels permisos de les C.N catalanes que caduquen entre l'any 2020 i 2021 en cas d'assolir les competències nuclears.

L'accident de Fukushima en un País com el Japó tecnològicament avançat ha de representar un abans i un després en l'ús d'una tecnologia obsoleta i perillosa que per desgracia nostra, forma part del segle passat però que de cap manera pot formar part per més temps, del segle 21.

Reus 11 de març de 2017